

8-31436

Газета колективу Вінницького національного медичного університету ім. М. (пирогова)

МОЛОДИЙ МЕДИК

№22, лютий 2016 р.

Новорічна студентська акція для малечі закінчиться 8 Березня

Напередодні Дня Весни студенти планують завітати до дитячої онкогематології

Другий десяток років СНТ щорічно збирає одяг, іграшки та гроші, щоб подарувати хвилини радості дітям, які живуть у вінницькому сиротинці та змушені лікуватись у міському Центрі матері та дитини. І завжди у стінах Вінницького національного медичного університету знаходяться небайдужі студенти та викладачі, готові надати посильну допомогу нужденній малечі. Ось і цього року, незважаючи на економічну скруту, напередодні зимових свят та після них студенти зібрали близько 2400 грн. Добродії опускали гроші у скриньки, встановлені у фойє морфологічного корпусу ВНМУ.

- Півтори тисячі гривень ми витратили на потреби Центру матері та дитини,

- розповідає куратор акції СНТ, студентка 4 курсу 11 Б групи Тетяна Секрет. - Закупили памперси, ліки та пелюшки для дітей.

- Допомогу від студентів ми отримали дуже швидко після того, як надали їм список потреб відділення, де лікуються сироти та покинуті батьками діти, - говорить д. мед.н., проф. Леонід Михайлович Булат, завідувач кафедри пропедевтики дитячих хвороб.

- На потреби дітей, що знаходяться у відділенні, виділяється лише 1 грн 40 коп. на день, ці гроші йдуть

на харчування. Все решту потрібно шукати додатково, тому студенти роблять велику справу, і дякуємо їм за це.

Леонід Михайлович зауважив, що подібні акції проходять і в інших містах України:

- Нещодавно я повернувся із Чернівців, де студенти, організовуючи збір коштів для потреб дитбудинку, виходили на вулицю, співали та танцювали, збираючи таким чином гроші на сиротинець. Творити добро, допомагати нужденним дуже важливо, адже люди, які роблять корисну для інших справу, самі стають добрішими.

Не полишила доброта й вінницьких студентів-медиків: частину зібраних коштів вони витратили на подарунки для малечі у дитбудинку «Гніздечко». Ці діти отримали від СНТ солодощі, набори для малювання, вишивки, кольоровий та друкарський папір.

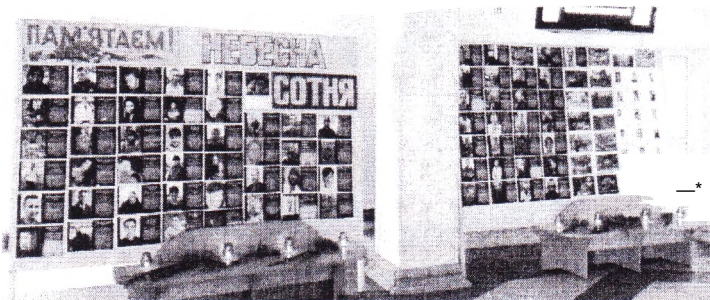
Своєї черги чекають і повітряні кульки, солодощі та канцелярське приладдя, закуплене для дітлахів, які лікуються в онкогематологічному відділенні Вінницької обласної дитячої лікарні. Студенти-медики приділили увагу і малюкам із онкопатологією вперше за історію проведення акції.

- Допомогти цим дітям

нам запропонувала доцент кафедри соціальної медицини Руслана Харковенко. Ми плануємо відвідати онкогематологію ближче до 8 Березня, - говорить Тетяна Секрет. - Після Нового Року акції для цих дітлахів проводили благодійні організації, і ми вирішили трохи відкласти свою - щоб не переобтяжувати хворих малюків.

Час творити добро є у кожного із нас. Ваші гроші та подарунки не будуть зайвими для дітей, які потребують уваги суспільства. Принести їх можна до СНТ щосереди після п'ятої години.

*Спілкувалась
Вікторія РОДІНKOBA*

Фотофакт

У фойє Вінницького національного медичного університету мовчазною експозицією 19 лютого, у другу річницю розстрілів на Майдані, була увічнена пам'ять героїв Небесної Сотні. Стенди були створені за ініціативи завідувача клубом ВНМУ Володимира Олександровича Поліщука та студентського активу.

Пам'ятаємо героїв! Дякуємо за відвагу та завойовану ціною їх життя можливість змінити наше життя на краще....

Студентам ВНМУ допомагають вчитись манекени, комп'ютерні класи, електронні журнали та професійні задачі у вигляді кейсів

Новаторські підходи до викладання, а також реалії та перспективи академічної автономії ВНМУ імені М.І. Пирогова були у фокусі дискусії щорічної навчально-методичної конференції, яка відбулась у стінах університету 17 лютого 2016 року.

Програма конференції була присвячена обговоренню імплементації закону України «Про вищу освіту» як складової академічної автономії ВНМУ. Саме про можливість лише часткової незалежності у нинішніх українських реаліях наголосив проректор ВНМУ з навчальної та виховної роботи, д.мед.н., проф. Юрій Гумінський. Він, зокрема, зазначив, що питання автономії університетів у Царській Росії поставало із початку 19 сторіччя, але незалежність вищих навчальних закладів періодично скасовували. Останній раз університети втратили свою автономію у 1917 році, і тепер питання її введення в Україні знову постало у світлі імплементації законів «Про вищу освіту» та «Про науку». Проте через підконтрольність фінансування університетів бюджетові України питання цілковитої незалежності вишів поки що не може бути повністю вирішеним.

Юрій Йосипович зазначив, що закон «Про вищу освіту» змінив шифри галузей та перелік спеціальностей, за якими медичні виші можуть надавати вищу освіту. Зокрема, скасовується спеціальність «педіатрія», проте для молодих лікарів залишається можливість отримати спеціалізацію за фахом дитячого лікаря. Натомість вводяться спеціальності «лікар-лаборант» та «технологія медичної діагностики та лікування».

За вимогами Закону, ступінь доктора філософії (кандидата наук) повинні мати не менше 80% працівників університету, а для відкриття докторантури необхідно, щоб на кафедрі, при якій вона відкривається, працювали не менше двох докторів наук. Значно підвищуються вимоги й для тих, хто здобуватиме наукові звання доцента або професора. Від них, зокрема, вимагатимуться публікації у закордонних наукових виданнях, стажування за кордоном, наявність сертифікатів, що підтверджують високий рівень знання іноземної мови, від професорів - підготовка кандидатів наук та випуск підручників, затверджених МОН, робота у складі експертних рад та підготовка студентів, що беруть участь у

зарубіжних та посідають призові місця на всеукраїнських олімпіадах.

- За таких умов присвоєння наукових звань професора можуть стати у нашому університеті поодинокими, - сказав Юрій Йосипович. Він запропонував Міжнародному відділу ВНМУ активізувати роботу щодо закордонних обмінів для викладачів, які претендують на наукові звання доцента та професора.

Елементи модної у сучасному світі дистанційної освіти, за словами куратора функціонування кредитно-модульної системи у ВНМУ, к.б.н., доц. Тетяни Полесі, запроваджуються і в нашому університеті. Працює навчально-тренінговий центр, на кафедрах вишу щорічно отримують допомогу близько 200 000 хворих, працює 30 комп'ютерних класів, центр нових інформаційних технологій, телестудія та друкарня. На часі - створення центру дистанційної освіти, школи молодих викладачів та курсів підвищення кваліфікації для науково-педагогічних працівників. Важливим, на думку Тетяни Леонідівни, є й зменшення кількості студентів на одного викладача, підвищення рівня академічної мобільності викладачів та студентів.

Також успішно функціонує у ВНМУ новаторський для української системи освіти електронний журнал. Досвідом його впровадження поділився завідувач кафедри анатомії, к.мед.н., доц. Віталій Тихолаз.

- Впровадження електронного журналу

дозволило скоротити час на опитування студентів до 10% тривалості заняття, - сказав Віталій Олександрович. - Аналіз же оцінок, отриманих студентами при комп'ютерному тестуванні різних рівнів складності і автоматично записаних у електронний журнал, показав, що вона співвідноситься із оцінками студентів попередніх років.

Система, що залучає електронний журнал, передбачає, що викладач не бере участь в оцінюванні своїх студентів. Це робить виключно комп'ютер. Крім того, кожен викладач має доступ до веб-сторінок успішності виключно груп студентів, у яких він проводить пари.

В електронний журнал автоматично заносяться й дані про відпрацьовані студентом заняття.

Слухачів конференції неабияк зацікавила й доповідь д. мед. н., доц. кафедри акушерства та гінекології №1 Дмитра Геннадійовича Конькова щодо впровадження симуляційного навчання у нещодавно створеному навчально-тренінговому центрі ВНМУ. Наразі його обслуговують шість сертифікованих спеціалістів-викладачів Вінницького національного медичного університету. Усі вони пройшли навчання у європейських країнах. І не зважаючи на те, що два симуляційні манекени були пошкоджені студентами, практика застосування «штучних пацієнтів» є дуже зручною, адже зменшує психологічний стрес студента при проведенні ним маніпуляцій, виключає необхідність відшліфовувати навички ведення хворих на справжніх пацієнтах лікарень.

Про необхідність формування клінічного мислення у студентів наголосила й к.мед.н., ст. викладач кафедри біохімії та загальної хімії Олена Колошко.

Формуванню саме клінічного мислення сприяє, на думку к.мед.н., доц. Олександра Какаркіна, проведення міждисциплінарних лекцій та конференцій, організація на парі мозкового штурму, застосування кейс-методу при аналізі історії хвороб, які практикуються на кафедрі променевої діагностики, променевої терапії та онкології. Тут студентів навчають за допомогою професійних практичних тренінгів із залученням муляжів органів та пухлин, двох десятків навчальних фільмів.

«ММ»

«Молодий медик» виховує, об'єднує та запрошує до співпраці

Долучитися до створення літопису університету може кожен

Минулого року «Молодий медик» відзначив своє 55-річчя. Створений у 1960 році, він безперервно видавався до 1995 року. Після виходу на пенсію головного редактора Василя Коваля протягом п'яти років газета не друкувалась взагалі. А у 2000 році відбулося оновлення редакції, і газета отримала друге життя. Сталося це завдяки ініціативи професора Бориса Михайловича Пухлика. Він запропонував своїй аспірантці Вікторії Родінковій, яка на той час вже мала досвід журналістської роботи, звернутися із пропозицією відновлення випуску газети до ректора ВНМУ, професора Василя Максимовича Мороза. Василь Максимович із радістю підтримав ідею.

Основним змістом діяльності є: «Університетський літопис». «Молодий медик» - розповідає про життя в ВНМУ 5 тощо

Практичною важливою є діяльність медиків завжди. «Молодий медик» завжди оцінював увагу приділяючи студентам відповідно до результатів навчання. Ще з 60-х років у зиданні регулярно з'являлися статті із заголовком «Зразковий склад екзамнів» - «Випили наполегливо» - «Готуватися наполегливо» - «Пікар-професія відповідальна». «Увага, іде сесія». «Як ласка-и» - «авдання».

Чимало статей було присвячено висвітленню проблем студентства. «Палити можна навчити мав, але краще кинути самому». «Ко-и вдючиваеш або розважаєшся - езаб. зай що поряд з тобою хтось з-иться» - це теми, які є затрять і актуальності і СЬОГОДНІ.

Писали троє студентів недбало створюючи до друкувані. «ос збоз'я ж роблять наші студентки тро надмірне споживання злек-зоєкер» мешканцями гуртожитку в. Певний нас існувала рубрика «Укс.п» де за дозвільно залосся -и*_зо ЛО'ЗН оцінки лінощі нш! негативні явища студентського життя - каже Вікторія Залез в'а. - А ще час в д часу у «ММ» друкуються кав психолог чиї тести, за допомогою яких студенти можуть краде пізнали себе.

Не залишив паза увагою «ММ» найкращих студентів вишу хні здобутки. назнанн- студентський самодіяльності та спорт. Публікації на ці теми регулярно друкувалися - родовжують друкуватися Протягом усієї історії видання.

Статті про кращих студентів ВНМУ - це одна з окрас газети. І, як бачимо, найкращі студенти потім стають найкращими викладачами. Так у «ММ» писали про декана стоматологічного факультету, доц. Тамару Тимофіївну Постоловську, тоді ще студентку

4 курсу, проф. Михайла Володимировича Йолтухівського, проф. Ігоря Володимировича Сергету, проф. Василя Васильовича Кіщука та інших нинішніх найкращих викладачів медуніверситету, - розповідає Вікторія Родінкова.

А чимало викладачів виступали у ролі співавторів газети. Ще будучи аспірантом, у газеті друкувався і нинішній ректор вишу, академік НАМІ України, д. мед. н., проф. Василь Максимович Мороз. Значна підбірка статей належить доц. Леоніду Павловичу Смольському, який і зараз є куратором газети, професорам Михайлові Степановичу Пушкаю, Георгію Івановичу Степанюку, зорисові Федоровичу Мазорчуку та Михайлові Володимировичу Йолтухівському, Ользі Олександрівні Яковлевій, доцентів Валерію Петровичу Пархонюку та старшому викладачеві Науму Мойсейовичу Фещику.

Не менш значну роль у вихованні молодого покоління медиків відіграють статті, присвячені працівникам навчального закладу. Зокрема, рубрика «Наші ювіляри» - це не просто привітання із днем народження, а й розповідь про життя та наукову та викладацьку діяльність ювіляра, розповідь, яка може стати прикладом для молодого покоління. Героями публікацій «ММ» у різні роки ставали про-

проблеми студентства та іляхи їх вирі

Ш М

А
*П
л

.,Ж

(iI

_' I A

Φ

Ж Ш

Г * I

..... S'; ■ ■

.. ' * *Г

представлений при висвітленні історії не одного десятка кафедр Вінницького національного медичного університету.

Сьогодні ж газети, до якої мають інтерес, і викладачі, і студенти, непросте:

- Два з випусків «Молодого медика» 2015 року створювалися та готувались до друку у зоні АТО, де на ротативі перебувала наша дизайнер Наталя Ярмілко, яка працює у Друкованому органі МО України «Крила України», - зазначила Вікторія Родінкова.

Наразі видання не має власного приміщення, оргтехніки. Газета створюється редколлегією, до якої, окрім Вікторії Родінкової та Леоніда Павловича Смольського, входять заступник головного редактора Катерина Баркалова, дизайнер Наталя Ярмілко, фотограф Олександр Шніпор. Очолює редколлегію ректор вишу, проф. Василь Максимович Мороз.

- Наклади друкованих ЗМІ зменшуються у всьому світі. Це загальна тенденція. Шанси залишитися мають відомчі газети, до числа яких відноситься і «Молодий медик». І на сьогодні його головна функція - літопис ВНМУ. Це фактично те джерело інформації, за яким можна ознайомитися з історією вишу починаючи з другої половини ХХ століття, - сказала Вікторія Родінкова.

Вченою радою університету було прийнято рішення, зокрема, щодо визначення людини, відповідальної за комунікацію із редакцією, у кожному структурному підрозділі ВНМУ.

Якщо вашому колективу є що розповісти всьому університету, телефонуйте Q50 549 96 56 або 063 774 99 54 (Вікторія - одіюкова). 095 626 30 69, 097 255 *а 03 (Катерина Баркалова . пиц _= на vrodi@mail.ru або katerina.barkalova@gma.com

фесори Валентина Костянтинівна Серкова, Ірина Іванівна Незгода, Олег Володимирович Власенко, Юрій Петрович Кукурудза, Борис Михайлович Пухлик, Георгій Іванович Степанюк, Микола Дмитрович Желіба, Вадим Миколайович Жебель, Михайло Степанович Пушкар, Борис Федорович Мазорчук, Раїса Петрівна Пісун, Софія Віталіївна Римша, Наталя Іванівна Пшук, Аркадій Іванович Годлевський, Сергій Михайлович Шувалов, доценти Тамара Тимофіївна Постоловська, Володимир Петрович Бобрук, Леонід Павлович Смольський, Микола Романович Борейко та інші видатні постаті університету.

Невід'ємною частиною діяльності «ММ» був патріотизм: із моменту свого заснування газета завжди виходила українською мовою. Поряд з цим багато уваги приділялося і іноземним студентам, які навчаються у виші. Певний час навіть існувала рубрика «Іноземний студент». Висвітлюються й візити іноземних гостей та делегацій.

Літописний аспект діяльності газети повного мірою був

Професор Ольга Яковлева. До 75-річного ювілею

Наукові інтереси Ольги Олександрівни протягом цих років були пов'язані із проблемами пульмонології. В 1974 році ювілярка захистила кандидатську дисертацію, що була присвячена коморбідним розладам шлунку у хворих з хронічними бронхолегеневими захворюваннями.

Докторську дисертацію зі спеціальності «пульмонологія» Ольга Олександрівна захистила в 1991 році. У роботі було досліджено метаболічні функції легень при хронічних бронхолегеневих процесах, ці проблеми і досі актуальні для наукових розробок. Напрямок сьогодні успішно доповнюється в світі розумінням значення хронічного системного запалення. Нові наукові шляхи простяглися перед Ольгою Олександрівною з 01.02.1992 року, коли за пропозицією ректора Василя Максимовича Мороза вона очолила курс клінічної фармакології при кафедрі фармакології ВНМУ ім. М.І. Пирогова, що було достатньо незвично для терапевта. Але наполегливість та творчі пошуки дозволили Ользі Олександрівні так оволодіти новою роботою, що з 2005 року у виші було створено кафедру клінічної фармації і клінічної фармакології. Сьогодні на кафедрі працюють один професор, 10 доцентів, 5 кандидатів мед. наук, 3 асистенти, 4 лаборанти, 9 аспірантів та здобувачів.

Науковим напрямком кафедри в останні роки були дослідження ефективності та безпеки метаболічних коректорів при захворюваннях кардіореспіраторної системи, цукровому діабеті. Проводилася оцінка протекторних властивостей

коректорів щодо функцій міокарда, при комплексному лікуванні на тлі базисної терапії з використанням тіотриазоліну, адаптолу, кардонату, полівітамінних комплексів тощо. Ряд досліджень на кафедрі базувався на ідеях, пов'язаних з різними ланками патогенезу серцево-судинної системи. Пріоритетним стало вивчення в Вінницькому регіоні тактики антибіотикотерапії негоспітальної пневмонії та хронічного обструктивного захворювання легень в динаміці за останні 5 років.

В межах експериментальних робіт на кафедрі виконуються дослідження протекторних властивостей нового комплексного інфузійного розчину, створеного авторами в Державній установі «Інститут патології крові та трансфузійної медицини АМН України» на основі гідроксиетилкрахмалу HAES-LX-5% (гекотон).

Під керівництвом Ольги Олександрівни захищено 16 кандидатських дисертацій з спеціальностей «пульмонологія» та «клінічна фармакологія», 11 магістерських робіт. Такий кількісний рівень досліджень з клінічної фармакології є максимальним серед наукових установ України.

Ювілярка співавтор більше 540 наукових статей та тез, 17 патентів на винахід та корисну модель, більше 30 навчальних посібників, методичних рекомендацій. Під керівництвом Ольги Олександрівни заплановано виконання ще двох докторських дисертацій.

На базі ВНМУ за ініціативою кафедри було проведено 8 науково-практичних конференцій з міжнародною участю з питань клінічної фармакології. За матеріалами наукових форумів видавались збірки публікацій із близько 300 робіт науковців України, Росії, Казахстану, Молдови. Провідні вчені виступали на цих конференціях із

лекціями, доповідями, маістер-класами, як на пленарних, так і на секційних засіданнях.

Професор Яковлева активно залучає співробітників кафедри до участі в наукових форумах різного рівня - від конференцій молодих учених до міжнародних конгресів: за останні 10 років нею було зроблено майже сто наукових доповідей за результатами досліджень колег.

Більше 20 років, з березня 1995 року, Ольга Олександрівна успішно очолювала відділ аспірантури, магістратури, клінічної ординатури наукового підрозділу університету. З кожним роком кількість атестованих науковців (сьогодні їх більше 200) та вимоги до їх наукового професіоналізму зростають, що потребує від наукового відділу нових напрацювань, передачу досвіду молодим фахівцям, збереження критичного ставлення до напрямків досліджень, обраних науковцями, з метою наближення їх до міжнародного рівня, закріплення їх патентами, методичними рекомендаціями.

Науковці різних кафедр знають вимогливість Ольги Олександрівни, її принциповість, своєчасне уміння надати пораду, націлити молодих здобувачів на перспективні результати роботи. Значна робота проводиться відділом з метою підвищення ерудиції молодих науковців з питань медицини та фармації, завдяки організації циклів післядипломного навчання з різних дисциплін за графіками, що планує та контролює науковий відділ.

Ольга Олександрівна - член Європейського респіраторного товариства з 1999 року, бере участь в роботі його Щорічних міжнародних конгресів з доповідями за результатами досліджень своїх учнів (Берлін, Барселона, Амстердам, Мюнхен тощо). Отримана нова інформація обов'язково публікується для відома лікарів України та впроваджується в науково-методичну роботу кафедри.

Професор Яковлева з 2007 року обрана академіком Міжнародної академії наук екології та безпеки життєдіяльності (МАНЕБ, Санкт-Петербург). Ольга Олександрівна - член спеці-

лізованої ради при Одеському національному медичному університеті зі спеціальності «клінічна фармакологія», член Проблемної альбому з клінічної фармакології в НФаУ, аспіраційної ради з хірургічних дисциплін ВНМУ ім. М.І. Пирогова.

Як особистості, Ользі Олександрівні притаманні інтерес до широкого кола питань мистецтва, літератури, подорожей. Цьому сприяли ще з дитячих років 11-річне навчання в музичній школі, надалі - участь у художній самодіяльності інституту, відвідування музеїв, виставок, домашня бібліотека з художніми альбомами - все це знаходить віддзеркалення в педагогічному процесі, збільшує ілюстративність викладання та емоційні враження слухачів.

В сім'ї виховала двох доньок -лікаря та педагога, які теж працюють у закладах вищої освіти, має двох онучок 14-15 років. Чоловік, доцент Марченко Геннадій Павлович, епідеміолог, неодноразово працював як інспектор ВООЗ в різних країнах Сходу, в програмах ліквідації віспи, поліомієліту, діарейних інфекцій, нагороджений орденом «Біфуркаційна голка» за участь в ліквідації віспи в світі. Це дозволяло подружжю збагачувати свої міжнародні культурні враження (від перебування в Пакистані, Бангладеш, Афганістані, Філіппінах), які безумовно прикрашають духовний світ Ольги Олександрівни, ним вона щиро користується при спілкуванні з колегами.

За плідну працю Ольга Олександрівна неодноразово отримувала нагороди ректорату ВНМУ. Вінницької обласної адміністрації, Почесні грамоти МОЗ України, Подяку Кабінету Міністрів України, диплом та медаль Комітету Державної Ради України з питань науки і освіти. Її досягнення висвітлено у виданні рейтингу відомих імен в освіті і науці «Науково-освітній потенціал України» в 2012 році.

Коллектив університету щиро зичить Ользі Олександрівні міцного здоров'я, удачі та наснаги до роботи й життя ще на довгі роки!

Людина-оркестр

Люблю свою роботу. ..

В університетському клубі Володимир Олександрович Поліщук працює вже понад 30 років

У січні свій 55-річний ювілей відзначив завідувач студентським клубом художньої самодіяльності та народної творчості ВНМУ Володимир Олександрович Поліщук. На цю посаду його було призначено у 1999 році. А загальний трудовий стаж Володимира Олександровича в університеті розпочинається з 1984 року.

Народився ювіляр на Житомирщині, у місті Романів,

- З 5 класу на баяні грав, бо слух мав гарний, та займався спортивною гімнастикою, став кандидатом у майстри спорту. А після школи закінчив профтехучилище, вивчився на електрика і пішов в армію, - розповідає Володимир Олександрович.

Служив він у Росії, в Читинській області, на станції Даурия,

- Це перша погранична межа із Китайською республікою. Там Житомирська дивізія стояла. Зимую -52, влітку +45. Звалили, - згадує ювіляр.

Демобілізувався він взимку - і пішов працювати вожатим у школу. Пізніше вступив до Київського інституту культури, з якого випустився, маючи дві спеціальності: «організатор культурно-масових заходів» та «керівник оркестру». І саме під час навчання у виші, на четвертому курсі, вперше потрапив до Вінницького медичного інституту.

- Учився зі мною студент на потоці з Вінниці, хореограф. Запросив разом з ним на практику взимку поїхати у рідне місто, бо в інституті сказали, щоб на практику влаштувалися самі, де хочемо. Ось товариш і каже: містечко непогане, медичний інститут є, педагогічний... Розпочали пошуки саме з медичного, бо товариш поряд жив. А тут у клубі молода директриса була, Любов Володимирівна. Вона нас і взяла, - згадує Володимир Олександрович.

На той час в медичному інституті і народний колектив танцював, і хорова капела була, і духовий оркестр. Разом з ними протягом місяця - а саме стільки тривала практика - Володимир Олександрович організував два свята: 23 лютого та 8 березня.

А після практики його запросили в інститут вже на роботу.

- Спочатку був художнім керівником. Організував вечори відпочинку, костюми шили, студентів збирали. У будівельні загоони відправляли та їздили туди дискотеки влаштовувати, партконференції обслуговували, - згадує Володимир Олександрович, і уточнює: у студенти тоді біля обеліску посвячували, а в будівельні загоони відправляли від пам'ятника Пирогову.

Першим завданням, яке новому художньому керівнику поставив профком, було придбати апаратуру для танцювального клубу «Ровесник», який якраз відкривався у підвалі третього гуртожитку.

- Потім у нас був ювілей університету, 50 років, і задача була поставлена створити пару гарних колективів. У 1984 році з'явився фольклорний гурт «Візерунки», у 1992 - ансамбль бальних танців, а у 1996 - естрадні пісні, - розповідає Володимир Олександрович.

За його словами, тоді учасників самодіяльних ансамблів було набрати простіше, ніж зараз:

- За часів Радянського Союзу було багато музичних шкіл, багато дітей там навчалось, і до нас багато музикантів вступало. Хтось на скрипці грав, хтось на баяні. Більшими танцями багато займалися - і ці діти були основою наших колективів. У ансамблі народних танців 16 пар танцювали. До інституту хлопці вступали після армії, йшли танцювати

охоче. А якщо є хлопці, які танцюють, то й дівчат завжди вдвічі більше знаходилося.

Сьогодні ж, каже ювіляр, ВНМУ - один з небагатьох медичних вишів України, де збереглися колективи художньої самодіяльності.

- У нас їх дев'ять, з них чотири - народні, - із гордістю каже Володимир Олександрович.

А серед колишніх учасників ансамблів називає імена тих, хто зараз викладає в університеті. Серед них - с.о. завкафедрою військової медицини катастроф та військової медицини Микола Васильович Матвійчук та професор кафедри акушерства та гінекології №1 Борис Федорович Мазорчук.

Незважаючи на те, що артистів в університеті поменшало, виступи колективів або інші заходи, які організує Володимир Олександрович Поліщук, відбуваються мало не щотижня - у середньому 50 на рік. Останнім часом значна доля їх випадає на благодійні концерти у Військово-медичному центрі та госпіталі інвалідів війни.

- Люблю свою роботу. Радісно, коли гарні концерти йдуть, коли молодь із задоволенням виступає, - каже Володимир Олександрович.

Катерина БАРКАЛОВА

Студентський РАЦС поєднав 30 пар

А купідони пошти Святого Валентина розносили «валентинки» закоханим

Цьогоріч з нагоди Дня Святого Валентина профком студентів ВНМУ традиційно організував урочисту церемонію одруження, так званий студентський РАЦС. Своє кохання напередодні свята, 11 лютого, у ньому засвідчило 30 щасливих пар. Також усі подружжя брали участь у розіграві подарунків. Це були запрошення на закриту вечірку студентів ВНМУ або ж білети у кінотеатр на романтичний фільм для двох. Усі без винятку отримали шматочок весільного торту, свідоцтво про одруження та фото на згадку.

Заздалегідь був оголошений конкурс на найкраще привітання своєї другої половинки. Кожен міг написати на плакаті в холі університету свої щирі побажання і поборотися за перемогу. В морфкорпусі університету, а також у гуртожитках працювала пошта Святого Валентина. Студентські купідони розносили адресатам «валентинки», які всі бажаючі могли відправити своїм коханим через чарівні скриньки, що знаходилися в холі університету.

Також в цей день був запущений новий проект від профкому-

відеоблог про студентське життя, перший випуск якого був приурочений до свята кохання. Ідея проекту формувалась давно і нарешті, за сприяння команди КВН Наша-ти і профкому, був відзнятий перший ролик. Його та наступні випуски відеоблогу можна побачити на каналі VIMMUblogs.

Одразу після завершення церемонії розпису почався перший тур чемпіонату КВН ВНМУ. Команди дивували своєю активністю, винахідливістю, вражали артистичністю, змушували сміятися до сліз своїми жартами. Головне те, що робили вони це з любов'ю: основним завданням команди було пов'язати свої веселі жарти з тематикою кохання, з чим вони впорались на всі сто відсотків. Серед учасників були і новачки, і досвідчені КВНіики. Також були нові експериментальні конкурси. Перемогу здобула команда «W2», що вже не перший рік виступає на сцені КВНУ. Участь у грі також взяли команди: «Головоломка», «Чай з бегемотом», «Флеш».

Богдана Плотниця, I курс. 28 б група

Scopus у запитаннях і відповідях

scopus

У наказі МОН України від 17. 10. 2012 № 1112 «Про опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук» прописано, що з 1 січня 2013 року для здобуття наукового ступеня обов'язкова наявність публікацій у виданнях іноземних держав або у виданнях України, які включені до міжнародних наукометричних баз. Таких баз існує декілька, проте в науковому світі найбільш авторитетними є бази даних Scopus та Web of Science.

Що таке Scopus? Це реферативна база даних, яка об'єднує бібліографічні дані кращих журналів, конференцій та книг, які рецензуються. На даний час вона містить 22245 академічних журналів від 5000 різних видавництв, в т.ч. 51 український журнал; 59,9 млн рефератів; понад 100000 книг із 100 країн світу; 5,5 млн наукових конференцій; 25,2 млн патентних записів та ін.

Які видавництва входять до контенту Scopus? Elsevier (10% записів від загальної кількості записів у БД); Springer (8% записів), яке неодноразово надавало безоплатний доступ до власної БД на сайті бібліотеки нашого університету та організувало виставку-продаж книг в університеті (в подарунок бібліотека отримала 6 книг на суму понад 7000 грн); SAGE (2% записів), яке також надавало безоплатний доступ до ресурсів; Оксфордський та Кембріджський університети (по 1% записів) та багато ін.

Як наповнюється Scopus? Кожний науковий журнал і конференція можуть подати заявку на індексацію. Рішення про їх включення ухвалює незалежна рада, до якої входять 40 членів (вчені, наукові редактори, 15 тематичних комісій, спеціалісти з бібліометрії та ін.). Після прийняття рішення журнал індексується в автоматичному режимі, Scopus оновлюється щоденно.

Чим відрізняється Scopus від аналогів? Максимально великий обсяг якісних наукових рецензованих джерел; рівномірне покриття всіх наукових напрямків і країн світу; єдина база даних з глибиною архіву до 1823 року тощо.

Що нового у Scopus? З 2013 р. подається інформація про фінансуючі організації (поля Sponsor, Name, Grant Number, Acronym). Розширено облік цитування з 1996 р. до 1970 р.

До кінця 2015 р. було проіндексовано посилання 5 млн публікацій. До кінця 2016 р. планується опрацювати 8 млн публікацій. Розширені списки індексованих конференцій за 2008-2012 рр. (додано близько 400000 публікацій). Розширена кількість книг (75000 провідних видань додано в 2015 р.).

Як отримати доступ до Scopus? Повний доступ до всіх ір-адресів організації з відкритим доступом - платно. Інформація про авторів останніх 20 публікацій знаходиться у відкритому доступі www.scopusfeedback.com. Актуальні списки журналів з показниками SNIP та SJR - у відкритому доступі на сайтах www.journalmetrics.com, www.eisevier.com, www.elsevierscience.ru.

Які вимоги до публікацій? В роботі повинні бути процитовані всі значні та актуальні роботи з теми дослідження зі всіх регіонів світу, де ведуться такі дослідження. Перед публікацією необхідно впевнитися, що стаття не містить застарілих даних та висновків або таких, що дублюють інші дослідження. Формат назви, анотації, ключових слів повинні відповідати загальноприйнятим у відповідній науковій області.

Яка оплата публікацій у Scopus? Не всі публікації платні! Scopus індексує журнали з різним статусом доступу: за передплатою - безоплатні, Open Access - платні. Детальна інформація про статус журналу доступна у списку джерел Scopus.

Які можливості користувачу надає Scopus?

Отримувати результати пошуку з теми з теми, які, зазвичай, розкидані по багатьох різних ресурсах, з однієї платформи;

Здійснювати швидкий пошук всієї можливої інформації про наукові роботи (в яких журналах, у яких авторів, які є патенти, дані по роках і т.д.);

Отримувати повні дані про всіх авторів, які публікуються з певної теми (ім'я автора, місце роботи, контакти, тематика публікацій, цитування і т.л.);

Отримувати повні дані про всі організації, які публікуються в певній області;

Аналізувати і порівнювати наукові журнали за даними цитування, публікаційної активності, бібліометричних показників SNIP та SJR.

Як вибрати журнал для публікації? Насамперед необхідно вяснити

У сучасному світі будь-який напрямок діяльності оцінюється за рейтингами. Не є виключенням і наукова робота, основним продуктом якої є публікація. Результативність наукової діяльності оцінюється за двома основними показниками: кількістю публікацій та їх цитованість, які засвідчують ефективність діяльності як окремих науковців, так і закладу в цілому. Стаття, яка недоступна широкому науковому загалу в електронному форматі, начебто не має цінності, якщо її ніхто не прочитає, не використав і не процитував. Натомість, публікація у виданні, яке входить до наукометричних баз, є підтвердженням високого рівня дослідження, актуальності і науковості. Це автоматично підіймає рейтинг університету та наших науковців.

тематичну відповідність дослідження; спосіб доступу до журналу; тип статей, які приймаються; читаність і рейтинг журналу та поточні актуальні теми. Вас повинні насторожити:

- Журнали з дуже низькими показниками SNIP та SJR порівняно з подібними виданнями;

- Журнали, в яких різко збільшилася кількість публікацій (збільшення в рази) за останні роки і процент статей, які не цитуються в них (90-98%);

- Журнали, більшість посилань на які зроблені самими журналами, або приходять від одного-двох журналів, або журналів того ж видавництва;

- Журнали, більшість статей яких надійшло із 1-5 країн або від 5-10 організацій (виключенням може бути журнал, прийнятий в Scopus протягом останніх 2-х років);

- Журнали, платна публікація в яких наполегливо рекламується через спам-розсилки.

Як дізнатися, чи журнал індексується у Scopus? Тільки на сайті Elsevier або Scopus. Якщо журнал має логотип Scopus на своєму сайті, це не означає, що він індексується у Scopus. Довіряти потрібно тільки спискам, опублікованим в «Browse sources» на сторінці Scopus.com або на сайтах Elsevier: www.elsevier.com/solutions/scopus/content (міжнародний сайт) або eisevierscience.ru/products/scopus (російськомовний сайт). Списки журналів Scopus, розміщені на сторонніх сайтах, можуть бути некоректні або неактуальні.

Отже, щоб опублікуватися в журналі, який індексується в Scopus, потрібно підготувати якісну публікацію з аналізом актуальної літератури і посилання на важливі дослідження та відправити її у відповідний по темі і рейтингу журнал.

Крім вище вказаних сайтів, звертайтеся також на facebook.com/ElsevierUkraine.

На сайті бібліотеки ВНМУ в розділі «Рекомендації науковцю» розміщено «Перелік українських та іноземних періодичних видань з медицини, які входять до міжнародних наукометричних баз даних Scopus та Web of Science» та «Інструкція користувача Scopus».

Бажаю успіхів і великих досягнень!

Інформацію зібрала та узагальнила директор бібліотеки Неліна Кравчук

Оформлюємо список літератури (References) для статті у журнал системи Scopus?

Для науковців, які виходять на міжнародну публіцистичну ниву, корисними будуть і детальні рекомендації щодо оформлення пристатейних списків посилань відповідно до вимог світових наукометричних баз. Ці рекомендації для своїх авторів створила редакція наукового журналу «Демографія та соціальна економіка», заснованого Інститутом демографії та

соціальних досліджень імені М.В. Птухи НАН України та Національною Академією Наук України.

Українською, англійською та російською мовами документ представлений на веб-ресурсі журналу (http://dse.org.ua/index_ua.html).

Пропонуємо увазі науковців деякі положення з цих рекомендацій.

Правильний опис джерел, які використовуються в списках літератури, є запорукою того, що цитована публікація буде врахована під час оцінювання наукової діяльності її авторів, і, за ланцюговою реакцією - діяльності організації, країни. За цитуванням статей журналу визначається його науковий рівень, авторитетність, ефективність діяльності його редакційної колегії і т. д. З цього виходить, що найбільш значущими складовими в бібліографічних посиланнях є прізвища авторів і назви журналів. Для того, щоб всі автори публікації були враховані в системі, необхідно в опис статті вносити прізвища всіх авторів, не скорочуючи їх до трьох, чотирьох і т. п.

Для опису україномовних і російськомовних журнальних статей у переліку літератури (References) рекомендується наступний варіант структури бібліографічних посилань:

ПІБ авторів (транслітерація);

назва статті у варіанті, що транслітерується, і переклад назви статті англійською мовою в квадратних дужках [ ];

назва джерела (транслітерація) і переклад назви джерела англійською мовою [ ];

вихідні дані з позначеннями англійською мовою або лише цифрові (останнє - залежно від вживаного стандарту опису).

Список літератури (References) для Scopus та інших зарубіжних баз даних (БД) подається повністю окремим

блоком, повторюючи список літератури, наведений мовою оригіналу відповідно до вимог ДАКУ України, незалежно від наявності у ньому англомовних джерел. Якщо в списку є посилання на іноземні публікації, вони повністю повторюються в списку, який готується в романському алфавіті.

Приклад опису статті з журналів; Zagurenko A.G., Korotovskikh V.A., Kolesnikov A.A., Timonov A.V., Kardymon D.V. Tekhnikoekonomichna optimizatsiya dizainu gidrorazryvu piasta [Techno-economic optimization of the design of hydraulic fracturing]. Neftyanoe khozyaistvo - Oil Industry, 2008, no.11, pp. 54-57 [in Ukrainian],

Небажане таке подання посилань (заголовок статті лише транслітерується, без перекладу):

Zagurenko A.G., Korotovskikh V.A., Kolesnikov A.A., Timonov A.V., Kardymon D.V. Tekhniko-ekonomichna optimizatsiya dizainu gidrorazryvu piasta. Neftyanoe khozyaistvo - Oil Industry, 2008, no.11, pp. 54-57.

Безоплатні програми для складання бібліографії наявні в мережі Інтернет. Досить здійснити в Google пошук зі словами «Create citation», і ви отримаєте кілька безоплатних програм, що дають змогу автоматично створювати посилання за пропонуваними стандартами; <http://www.easybib.com>; <http://www.bibme.org>; <http://www.sourceaid.com>.

Допомогти в зберіганні і оформленні посилань можуть також про-

грами - бібліографічні менеджери. З їхньою допомогою ви зможете швидко і грамотно скласти бібліографічний опис для публікації в будь-якому зарубіжному виданні відповідно до їхніх вимог. До таких сервісів належать сайти <http://www.zotero.org>, <http://www.mendeley.com>, www.citethisforme.com.

На сайті <http://litopys.org.ua> можна безоплатно скористатися програмою транслітерації україномовного тексту в латиницю.

На сайті <http://www.translit.ru> є програма для транслітерації російськомовного тексту.

Програми дуже прості, їх легко використовувати як для готових посилань, так і для транслітерування різних частин описів.

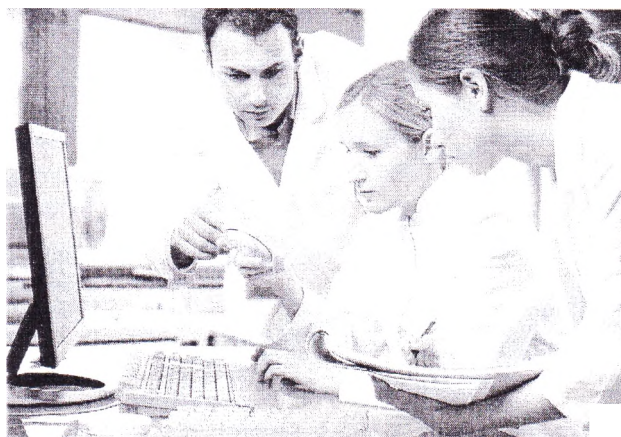
У References абсолютно неприпустимо використовувати український ДСТУ 7.1:2006 «Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Загальні вимоги та правила складання». У жодному з зарубіжних стандартів з бібліографічного опису не використовують розділові знаки, вживані в українському ДСТУ («//», «;» та «-»).

Приклади оформлення списків літератури в романському алфавіті можна завантажити з веб-ресурсу журналу «Демографія та соціальна економіка» за посиланням: <http://dse.org.ua/Vymogi.html>.

Підготувала Сухарева Л.З. зав. відділу бібліотеки ВНМУ.

Як вчаться на лікаря у Німеччині

Порівняння з Європою - наразі модна в українському суспільстві тема. Сьогодні ми публікуємо погляд на те, яких зусиль потрібно докласти для того, щоб стати лікарем у Німеччині. За редактування статті, яку редакційна колегія «ММ» знайшла у інтернеті, дякуємо випускнику ВНМУ 1999 року, Facharzt-неврологу із семирічним стажем роботи в клініках Німеччини, Володимирі Йолтухівському.

Система вищої медичної чинається з блискучого освіти в Німеччині розпо- закінчення школи (пере-

важно, це гімназії з 12-річним навчанням). Адже середній прохідний бал на медичні факультети в цій країні має бути не більше 1,5 (1 - найвищий бал, 6 - найнижчий). Враховуючи відсутність корупції та суворий відбір у школі, такий бал мають не більше 5% усіх випускників. У деяких медичних факультетів бал має бути виключно 1.

Медичну освіту в Німеччині можна отримати або в державному університеті, на медичному факультеті, або в приватній медичній школі/університеті.

Закінчення на 8-й стор.

Як вчаться на лікаря у Німеччині

Закінчення.

Початок на 7-й стор.

Абітурієнти з нижчим середнім балом мають можливість стати лікарем, проходячи навчання в іншій країні (наприклад, в Угорщині, Болгарії або Чехії), але за це треба платити. Більшість німецьких лікарів закінчують саме державні університети, оскільки навчання відбувається на безкоштовній основі й забезпечення навчальної бази тут незрівнянно краще, ніж у приватних вишах.

Перший, основний, етап становлення майбутнього лікаря, відбувається в стінах університету й триває не менше шести років. Перші два роки (чотири семестри) студент вивчає теоретичні дисципліни, такі як анатомія та фізіологія. При кожному медичному факультеті існують університетські клініки, які зазвичай утворюють цілі медичні містечка. Фонд таких клінік складається більш ніж з 1000 ліжок, а річний бюджет складає близько 400-500 млн євро на рік. Витрати на персонал (7-8 тис. співробітників) становлять майже 80% від цієї суми. Більшість клінік змушені працювати збитково, тому що вони виконують роботу в регіоні, нарівні з «нормальними» клініками, а їх витрати більші, адже, в університетську клініку везуть усіх нужденних. Як правило, такі клініки є не лише науковим і медичним центром цілого регіону, але й одним з найбільших працедавців. Хворих із найскладнішою патологією намагаються госпіталізувати в університетські клініки. Тільки тут пацієнт має можливість отримати новітні науки, іноді навіть експериментальні види лікування, що, часом є для нього останнім шансом на життя. Наприкінці першого етапу навчання студенту необхідно пройти

практику 3 місяці (аналог сестринської).

Наступні три роки (шість семестрів) студент-медик проводить саме в університетських клініках, вивчаючи клінічні дисципліни. Навчання лікарській справі обчислюється не роками/курсами, а семестрами (один семестр триває шість місяців). Студент має право самостійно вирішувати, коли він буде готовий здати ряд дисциплін. Також він має право обирати деякі предмети. Під час цього етапу навчання необхідно 4 місяці присвятити так званій *Famulatur* (клінічній практиці).

Останній рік (два семестри) - *praktisches Jahr* «практичний рік». Він обов'язково включає 16 тижнів з терапії та 16 тижнів хірургії, а також один фах на вибір.

Якщо студент провчився замість 12 семестрів 14, у цьому немає нічого ганебного, оскільки майбутній лікар сам розподіляє навчальне навантаження та іноді потребує додаткового часу на освоєння того або іншого предмета. Також не рідкісні переведення з одного університету до іншого. Це обумовлено бажанням студента познайомитися з науковими поглядами декількох вищих шкіл або попрацювати під крилом того чи іншого професора, іноді навіть Нобелівського лауреата.

При кожному університеті є гуртожитки, але отримати у них кімнату через велику кількість бажаних дуже непросто. Не отримавши кімнати у гуртожитку, студент винаймає разом зі своїми друзями багатокімнатні квартири. Кожен член такого імпровізованого гуртожитку вносить частину щомісячної оплати й займає одну з кімнат.

Харчуються студенти переважно в студентській їдальні, де за невелику плату (приблизно вдвічі дешевше, ніж у звичайно-

му кафе) студент може придбати повноцінний обід.

Оскільки веселе життя гуртожитку ніяк не сприяє освоєнню медицини, студенти поповнюють свої знання у бібліотеках. Щодня після лекцій і семінарів вони збираються у читальних залах, де абсолютно безкоштовно можна отримати найсвіжішу медичну літературу, інтернет і тишу.

Останній, шостий, курс майбутній лікар проводить виключно у клініці: по три місяці в терапії, хірургії та за обраною спеціальністю. Після закінчення навчання кожен студент складає державний іспит, що включає питання з усіх розділів медицини. Після чого студенту видається *Approbation* - документ, що визнає його як лікаря з правом займатися лікарською справою (термін використовується тільки для медичних професій). Власник такого документу отримує статус лікаря (*Assistenzarzt*).

Assistenzarzt може працювати у будь-якій клініці та в будь-якому приватному кабінеті. При цьому головна умова - бути під контролем лікаря із спеціалізацією (*Facharzt*). *Assistenzarzt* має право на самостійні рішення, але в межах компетенції. Якщо є щонайменші сумніви щодо стану хворого, тоді *Assistenzarzt* зобов'язаний консультуватися з *Facharzt*. На посаді *Assistenzarzt* можна пропрацювати усе життя.

Якщо ж лікар хоче бути самостійним, а також працювати за певною спеціальністю, йому необхідно отримати післядипломну освіту (*Weiterbildung*). Під час проходження такої спеціалізації лікар продовжує отримувати зарплатню згідно тарифної сітки та має ті ж права, що й просто *Assistenzarzt*. За великим рахунком таке навчання відповідає нашій інтернатурі, але триває не рік, а не менше 60 місяців. Вважа-

ється, що за рік неможна підготувати адекватного хірурга або кардіолога.

Щоб отримати таку спеціалізацію, *Assistenzarzt* повинен знайти лікаря (переважно такими є завідувачі профільних відділень), який має ліцензію (дозвіл) на післядипломну освіту інших лікарів. Також *Assistenzarzt* отримує список мінімальної кількості маніпуляцій/операцій, а також - навичок та умінь, якими повинен оволодіти лікар для отримання звання *Facharzt*. Наприклад, для отримання *Facharzt für Orthopädie* потрібно самому виконати 10 ендопротезувань колінного суглоба.

Не забувають і про освоєння теорії: приблизно кожні два тижні відбувається бесіда з куратором і контроль знань (все індивідуально). Як правило, в одного лікаря можливо навчатися лише 12-24 місяці, тому доводиться змінювати місце роботи й кураторів свого навчання. Після проходження навчання складається фаховий іспит, який має теоретичну та практичну частини. При добросовісному ставленні до *Weiterbildung* проблем з іспитом не виникає.

Існують також і різні курси підвищення спеціалізації, від одноденних до тижневих. Кожен такий курс розрахований на різні категорії учнів (лікарів), від початківців до досвідчених фахівців. Ці курси надають різні клініки, як на платній, так і на безоплатній основі. За проходження кожного курсу лікареві даються пункти: чим довший і серйозніший курс навчання, тим більше пунктів. Щорічно кожен лікар повинен набрати певну кількість пунктів для підтвердження постійної самоосвіти та підвищення кваліфікації. Набуту ж кваліфікації - *Facharzt* - немає необхідності підтверджувати. Таким чином стимулюється саморозвиток лікаря.

Джерело: medrobotnik.de